USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **T.C.A. - v.o.s. Technik Control Assistance**, se sídlem Dobšická 2295/2, Znojmo, zast. Mgr. Stanislavem Bodlákem, advokátem se sídlem Petrov nad Desnou 270, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2017, č. j. 62 A 159/2017 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce Mgr. Stanislava Bodláka, advokáta se sídlem Petrov nad Desnou 270, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla shora označené usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla odmítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Nezákonný zásah spatřovala v tom, že žalovaný nesprávně posoudil a vyhodnotil její odvolání (ze dne 21. 4. 2017) proti rozhodnutí ze dne 17. 6. 2011, č. j. JMK 86642/2011, jako podnět k provedení přezkumného řízení a s právně zavádějící argumentací jej postoupil Ministerstvu dopravy jako nadřízenému správnímu orgánu. Nezákonného zásahu se měl žalovaný dopustit rovněž tím, že žalobkyni odeslal přípis s označením „Vyrozumění o postoupení odvolání“ (doručeno dne 11. 5. 2017), který je ovšem obsahově odlišný od přípisu se stejným názvem a číslem jednacím, který byl spolu s odvoláním postoupen Ministerstvu dopravy.

[2] O žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného rozhodl krajský soud tak, že ji napadeným usnesením jako nepřípustnou odmítl. Tento závěr zdůvodnil tím, že

stěžovatelka má k dispozici jiný právní prostředek ochrany, a to ochranu před nečinností správního orgánu ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, případně poté žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Těmito prostředky se stěžovatelka může účinně domáhat toho, aby Ministerstvo dopravy, které je jako nadřízený správní orgán žalovaného způsobilé do jejích práv zasáhnout, rozhodlo o jejím odvolání v souladu s právními předpisy. Ochrana před nečinností je správným a zákonným postupem na ochranu práv stěžovatelky.

[3] Proti usnesení krajského soudu podala stěžovatelka blanketní kasační stížnost, kterou na výzvu Nejvyššího správního soudu dne 6. 12. 2017 doplnila. V doplnění kasační stížnosti uvedla, že usnesení krajského soudu napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. Dále se podrobně věnovala popisu skutkového stavu v dané věci a tvrzeného nezákonného zásahu ze strany žalovaného. S napadeným usnesením, resp. se závěry krajského soudu, které k jeho vydání vedly, nijak nepolemizovala.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je nepřípustná.

[5] Soud předně zdůrazňuje, že kasační stížnost míří proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta pro nepřípustnost. Žaloba tedy nebyla krajským soudem meritorně posuzována. V souladu s ustálenou judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, či rozsudek ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65) se tak soud mohl v návaznosti na kasační argumentaci zabývat pouze tím, zda rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby je v souladu se zákonem [viz § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[6] Stěžovatelka uplatňuje kasační důvody, které sama podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s. (tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatelka není povinna podřadit tvrzené *důvody kasační stížnosti* pod konkrétní ustanovení právního předpisu; *soud* je *posuzuje podle jejich obsahu*. Stěžovatelce nemůže jít k tíži ani fakt, že námitky ve své kasační stížnosti chybně subsumuje pod zákonné důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je oprávněn sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50).

[7] Bez ohledu na nesprávnou kvalifikaci jejích důvodů ovšem kasační stížnost stěžovatelky jakoukoli polemiku se závěry krajského soudu postrádá. V bodě I. kasační stížnosti stěžovatelka odkazuje na řízení před krajským soudem a správně identifikuje napadené usnesení a jeho výroky, v bodě II. tohoto podání uvádí, že v zákonné lhůtě podává proti napadenému usnesení kasační stížnost, a to proti všem jeho výrokům. Avšak v bodě III., který obsahuje vlastní vymezení důvodů podání kasační stížnosti, se již o napadeném usnesení a jeho odůvodnění vůbec nehovoří, stěžovatelka zde pouze shrnuje dosavadní vývoj v posuzované věci a uvádí, v čem spatřuje nezákonný zásah žalovaného a obsáhle brojí proti jeho postupu ve věci – nikoli však proti postupu krajského soudu. Stěžovatelka výslovně v posledním odstavci bodu III. doplnění kasační stížnosti uvádí, že „[p]*odstatou kasační stížnosti*

tedy je pochybení, že žalovaný měl odvolání postoupit jako odvolání a nikoliv jako podnět na přezkum.“ Její argumentace se tak naprosto míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, judikoval, že „[k]*asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu*“ (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59).

[9] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se tedy musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí. Nesměřují-li kasační důvody proti závěrům krajského soudu, opírá se kasační stížnost jen o „jiné důvody“ než důvody uvedené v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[10] Výše uvedené potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Azs 33/2004, kde se uvádí následující: „*V bodech, jimiž stěžovatelka napadla nesprávnou aplikaci § 16 zákona o azylu a nepřesné a neúplné zjištění skutkového stavu a neopatření si potřebných podkladů pro rozhodnutí, a to jak žalovaným, tak krajským soudem, je kasační stížnost nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.): opírá se totiž o důvody, které sice jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., ale které se nevztahují k napadenému usnesení. Krajský soud se těmito otázkami vůbec nezabýval, neposuzoval věc samu, neboť vady žaloby mu to neumožnily, a ani Nejvyšší správní soud se jimi tak nemůže zabývat. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud napadeným usnesením žalobu odmítl, rozhodl tedy o tom, že v soudním řízení nebude pokračováno. V takovém případě však z povahy věci pro stěžovatele přicházejí v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přičemž pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále dle písm. c) uvedeného ustanovení, spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. Výše uvedené kasační námitky nespadají pod tyto důvody kasační stížnosti a jsou tak jinými důvody, než o které se může kasační stížnost proti rozhodnutí o odmítnutí návrhu opírat*“.

[11] Stěžovatelka nebrojí proti závěrům krajského soudu v napadeném usnesení, jak je vyloženo výše v odstavci [7], a žádnou z jejích kasačních námitek nelze ani z hlediska jejich obsahu podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Za tohoto stavu věci nemůže Nejvyšší správní soud kasační stížnost projednat a nezbývá než ji jako nepřípustnou dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[13] Stěžovatelka za kasační stížnost zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, aniž by jejímu odmítnutí předcházelo jednání, Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení tohoto soudního poplatku dle § 10 odst. 3, věty poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Třicetidenní lhůta k vrácení tohoto poplatku vychází z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu